

Óri István

Rigóünnep

Mondókák, versek és mesék

Illusztrálta a szerző

Tartalom

BÁNATKERGETŐ mondókák, versikék

- Bánatkergető 1
Tejfel Jancsi 1
Gyöngyön jártam 1
Csepp-vers 1
Csillagfény 2
Szentjánosbogár 2
Fuvallat 2
Cicakérlelő 2
Cicafigyelmeztető 2
Az éhes macska 3
A torkos macska 3
Macskakereső 4
Egérmesék 4
Madárhívogató 5
Az elkóborolt kiskacsák 5
Napfelkelte 5
Gyermekeknek 6
Babavers 6
Esti hangulat 6
Első váróvers 7
Napsugár váróverse 7
Kőművesnóta 8
Mesterségünk címere 8

ÉVSZAKKERESŐ

- Tavaszünnep 9
Rigóünnep 9
Nyárköszöntő 10
Nyári reggel 10

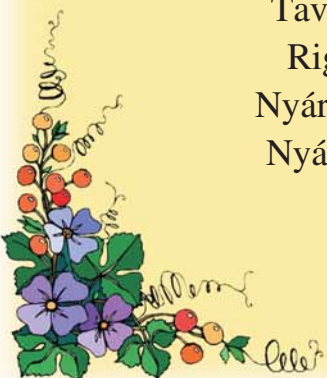
- Nyár 10
Őszben 11
Halloween-re 11
Hótaposó 11
Tarka álmok 12
Ki áll az ajtóban? 12
Hegyek ormán... 12
Karácsonyköszöntő 13
Karácsonyra (*Betlehemes ének*) 13
Újévre 13

GYERMEKMOSOLY

- Rucanóta 14
Madárének 14
Gólyanóta 15
Cica-iskola 15
Medve Koma kalandjai 16
Hangya Tóni 17
Altató 18
Hold Anyó meséi 18
Az elveszett gyerek 19
Pletykás Bori 20

MESE, MESE, MÁTKA

- Mese a kis nyusziról és a rókáról 21
Mese a szegény emberről,
aki igazgyöngyöt talált 23
Hogyan lett az igazgyöngyből
gyöngyvirág? 25

Bánatkergető - mondókák, versikék

Bánatkergető

eredj, bánat, huss!
hamar messze fuss!
hagyd el szívem,
hagyd el lelkem,
sötétségre juss!

Gyöngyön jártam

Gyöngyön jártam, farkast láttam,
Megijedtem, elszaladtam,
Drága gyöngyöt mind otthagytam!

Tejfel Jancsi

Hajam fehér,
arcom kerek.

Ha megráznak,
hasam remeg.

Lábom kurta,
szemem kancsi.

Én vagyok a
Tejfel Jancsi!

Cseppvers

Csepp, csepp, esőcsepp
Elpárolgott? Hova lett?

*Itt vagyok, itt vagyok!
Nem vagyok én eső már,
Jött Szél Apó, nincs több felhő!
Így lettem én Napsugár!*

Cicakérlelő

A mi cicánk
férjhez akar menni
szomszéd cica
el akarja venni.

Kérlek, cica,
ne hagyd itt bennünket
ki fogja meg
a mi egerünket?

(Népköltés
Erzsébet, Baranya megye)

Cicafigyelmeztető

Cirmos cica, haj!
Hová lett a vaj?
Meglátszik a bajúszodon,
Most lesz neked jaj!

Csillagfény

Csillagfény, csillogó
jó utat mutató
fényeket árasztó
titkokat kutató.

Szentjánosbogár

Itt vagyok, ott vagyok
térülök, fordulok
sötétben, napfényben
ragyogok, ragyogok.

Fuvallat

Szél kél, hideg szél,
múlik az ős, jön a tél.

Az éhes macska

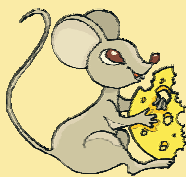
Éhes macska
lóg a bajsza
tejet inna,
hogyha kapna

hogyha nem kap,
szerez tejet,
útja spájzba
lopva vezet

tejes köcsög
a sarokban
békén alszik
álom-sorban

de a macska
felébreszti,
köcsögfedőt
mind leveszi

beledugja
cirmos fejét,
mind megissza
gazda tejét.

A torkos macska

*Sicc! Te macska!
Szégyentelen!*

Nem fogadsz szót soha nekem
tejbe-vajba fürösztetek,
parizerrel megettetlek.

De hát neked mindig más kell,
alig várod: menjek már el!
akkor aztán mindent szabad,
egérnépség hozzád szalad!

Együtt mentek be a spájzba
jót harapni a kolbászba,
sajton lyukak, egérrágta!
apró nyomok a konyhába'.

Nade hogyha hazajövök,
rossz világ lesz, el nem szöktök!
új napirend lesz behozva
nincsen kolbász, nem lesz torta!

Szobafogság, macskaketrec,
száraz kenyér, sótlan pereg,
azután meg egérfogás,
uccu neki! nincs kifogás!

Ha egérnek híre-hamva,
ha a sajtnak lesz nyugalma,
ha a kolbász egyben marad,
akkor újra mindent szabad!

Macsskereső

Itt a cica, hol a macska?
konyha padlón ott a mancsa.

Tejes pohár földön hever,
macska-fajta mindent lever!

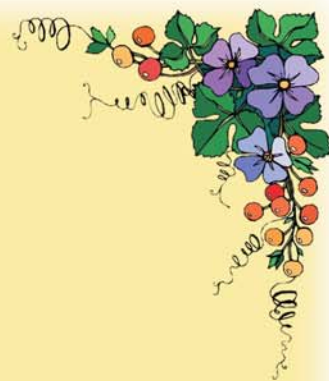
Most bújjál el, mert megfoglak,
tejes bajszú, elpáhollak!

Macska helye nem a spájzban,
mégkevésbé a konyhában!

Tessék menni egér után,
nem heverni fél délután!

Szegény cica, mi lesz veled,
kergetheted az egeret.

Szép napoknak itt a vége...
Jaj, neked, te csúf egérke!

Egérmesék

I.
cin-cin, kiséger,
azt hiszi, hogy ideér

fut a macska körbe-körbe,
beleesett a vödörbe

egérlyukból ki-ki lesünk,
Cirmos Cicán jót nevetünk!

II.
azt hitte a kis egér,
megfogja a macska

oka volt a félelemre,
hosszú volt a farka

igyekezett elrejteni,
gombolyagba feltekerni

de a Cirmos észrevette,
Egér Komát megkergette

fut az egér árkon-bokron,
erdőn, mezőn, akácsoron

ki a házból, be a csűrbe,
Cirmos Cica messze űzte.

Madárhívogató

Ágról szakadt kismadár,
gyere hozzánk, fészek vár.

Ágról szakadt kismadár,
ne menj tovább, étek vár.

Ágról szakadt kismadár,
meleg pitvar csendje vár.

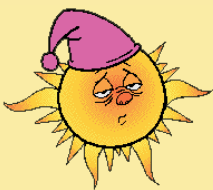
Ágról szakadt kismadár,
itt a párod, téged vár.

Az elkóborolt kiskacsák

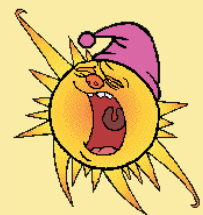

Mi vagyunk a kiskacsák
elvesztettük a mamát
kóboroltunk messze, el
kicsi házunk nincs közel
vezess haza, cirmos cica
menjünk együtt a faluba
lesz majd otthon nagy-nagy öröm
nálunk lakhatsz nyáron, őszön
gyere, cica, menjünk haza.
nagyon vár a kacsamama.

Napfelkelte

Amikor felkel a Nap
És kinyitja álmos, nagy szemét,
Elégedetten ásít, forgolódik,
Mert újra itt a reggel, elmúlt a sötét.

Az Éj morogva elvonult,
Neki mára már bealkonyult.
De még egyszer visszszól zsémbesen:
A nap alatt nekem miért nincs helyem?!

Gyermekeknek

I.

Jöttem, láttam, tettem, vettem
 eget, földet teremtettem.

Erdőt, füvet, virágkelyhet,
 hol kismadár árnyat lelhet.

Patakpartot, suta gidát,
 barna macit, kedves cicát.

Napsugarat, hogy mind éljen,
 higgyen, szeressen, reméljen.

Babavers

Piros arca gömbölyű
 Az én Lelkem gyönyörű!

Gyémánt-szemek csodát várva
 Mosolyognak a világra.

Két kis keze puha párna
 Felém nyújtja támaszt várva.

Fürge lábon gyorsan szalad
 Kis szobában messze halad.

Ha megszólal: Angyal-ének
 Boldog vagyok, Érted élek!

II.

Istenem, még gyermek vagyok,
 szívem mégis Veled ragyog.

Nem értem bár,
 de csodálom művedet,
 kicsi lelkem mohón issza
 sugárzó fényedet.

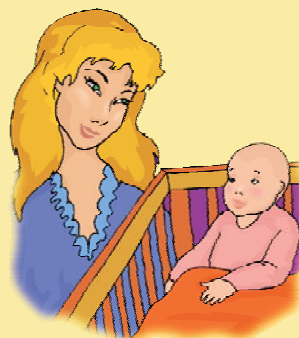
Nem tudom, mit szeretek jobban:
 fát, virágot, harmatcseppet?
 de ha szívem Feléd dobban,
 bizonyosság ébred abban:
 Téged mindennél jobban
 szeretlek, Istenem!

Esti hangulat

„Mikor a legjobban betakar apa,
 mindig akkor szól anya!”

Kis arcán gödröcskék, nevetés
 apró kis játék, piciny, kevés
 de kacag rajta, boldog és vidám
 kacag, nevet reggel, este, délután.

Első váróvers

Vár, vár, nagyon vár,
A kis virág mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

Vár, vár, nagyon vár,
A kis nyuszi mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

Vár, vár, nagyon vár,
Az öreg tölgy mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

Vár, vár, nagyon vár,
A Napocska kire vár?

Megmondom én, kire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

*Anyácskám, anyácskám,
gyere már, gyere már!*

*Itt vagyok, Napocskám,
Jövök már, jövök már!*

*Jaj de jó, jaj de jó,
megjött a Napsugár!*

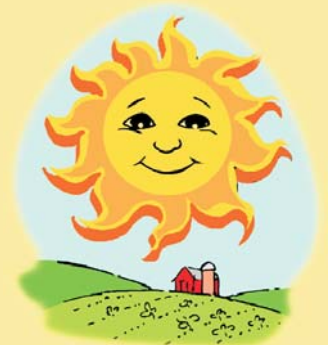

Napsugár váróverse

Vár, vár, nagyon vár
A Napsugár mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy tűnjön a felhő már.

Ragyogjon, nevéssen,
Kacagjon szeressen,
Virágot növeljen,
Világot öleljen.

Kőművesnóta

tégla, kő
tégla, kő
ház oldala egyre nő

tégla, kő
tégla, kő
kastély tornya egyre nő

tégla, kő
tégla, kő
várnak fala egyre nő

teszem-veszem
rikem-rakom
malter közé
szívem adom

sima falak,
karcsú tornyok
a felhőket érik
mire kész lesz,
mire szép lesz,
felmennek az égig.

Mesterségünk címere

Elektromos Jeromos
villanyügyben nagyokos.
Kóbor áram, jaj neked,
megfoglak, nem engedlek!

Csengő Csaba, telefonos
háznál házra gyorsan futkos
megjavítja, mi elromlott,
újra szól a telefonod!

Gépész Gergő mindig szerel
csavarok közt örömmre lel.
Fogaskerék, laposfogó
szerszámok közt nagy varázsló.

Sofőr Sanyi vígan fűtyül
vadonatúj autójával
csillogós szép lámpájával
akác-soros úton repül.

Pék Pál keze lisztes már
tésztát dagaszt, meg nem áll.
Kenyér, kalács hamar készen,
tejszínhab a süteményen.

Cukrász Panni mosolyog
csokiillat gomolyog.
Tortahegyek, megegyelek?
Nem eszlek, mert beteg leszek!

Évszakkereső

Tavaszünnep

kinyílt az ég
most minden kék
a mező is szép
gyönyörű kép

kismadár
ágra száll
ránevet
a napsugár

meleg szellő
táncra kelő
fényben fürdő
szép szerető

szem tükrében
tavasz-fényben
meleg-barna
csillag-éjben
élet szalad
rügy kifakad
Tavasz Tündér
nyitja szemét
hallgatja
a tücsökzenét

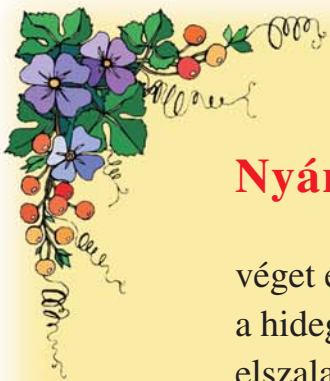
Rigóünnep

Tegnap óta
szól a nóta
rigóéknál
nagy a móka.

Rigó papa
rigó mama
csöpp kis rigók
aprók s nagyja
tele csőrrel
mind azt mondja:

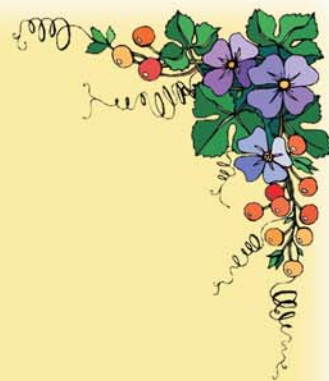
*Elolvadt a csúnya hó,
jó meleg lett, kedvünk jó!
Tavasz elmúlt, jön a nyár
gyere hamar,
nagyon várunk
Aranyszemű Napsugár!*

Nyárköszöntő

véget ér
a hideg tél
elszalad
a tavasz már
virágos rét
fecskenóta
itt a nyár!
itt a nyár!
végre itt vagy
végre itt vagy
Aranyszemű Napsugár!

Nyári reggel

Csip-csip, kismadár
éledezik a határ

Csip-csip, kismadár
szemét nyitja napsugár

Csip-csip, kismadár
messze hangzó ének száll

Csip-csip, kismadár
felébredt a napsugár

Csip-csip, kismadár
erdő, mező táncot jár

Csip-csip, kismadár
mosolyog a napsugár

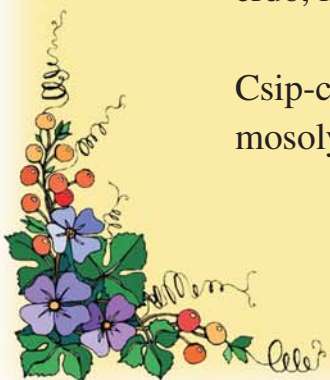
Nyár

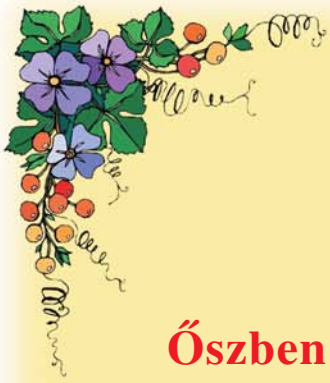
nyár közepében
egy bokor tövében
hevertem tétlen

fények és árnyak
titkok és vágyak
harsogó kertek
tarka keservek

madárka rebbent
szél szárnya lebben
tücskök lármája
kutyatej sárgája

azt mondta: *csett!*
s álommá lett
mi voltunk ketten
a nyár melegében
egy bokor tövében

Őszben

Fú a szél, zúg a szél,
Száraz levél táncra kél.

Fú a szél, zúg a szél,
Szél Apó útra kél.

Fú a szél, zúg a szél,
Múlik az ősz, jön a tél.

Hótaposó

Hó, hó, fehér hó
Hóban járni jaj de jó!
Recseg-ropog, mint a tűz,
Bút-bánatot mind elűz.

Piros arcok, szán-csengő,
Öröm-játék kereső.
Gyere hamar, kedves Tél,
Minden gyerek hív, remél.

Halloween-re

Tök, tök, sárga tök,
Halloween-re mit főztök?

*Kígyót, békát, csontvázakat,
Mindenféle bogarakat.*

Tök, tök, kicsi tök,
Ugye hozzánk eljöttek?

*Elmegyünk, elmegyünk,
Ajtódon becsengetünk.
Megtréfálunk, cukrot kérünk,
Aztán gyorsan odébb lépünk.*

Tök, tök, csúnya tök,
Jobb lesz, hogyha nem jöttek!
Cukrot, csokit mi is várunk,
Házról-házra körbejárunk.

Tarka álmok

Tarka álmok,
csendben hallgatók
aludj szépség,
ölel puha hó
csend mindenütt
békesség-fehér
szunnyad a nyár,
a tavasz,
az ősz,
s alszik a tél...

Ki áll az ajtóban?

Kabát, sapka, nagy szakáll
nézd, Napocska,
nézd meg gyorsan,
az ajtóban meg ki áll?

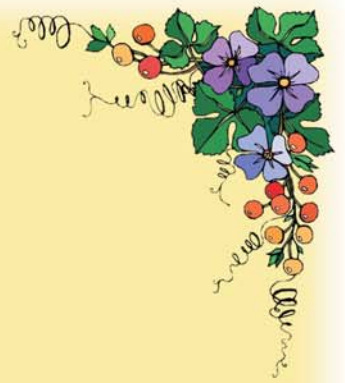
Pici kis láb oda szalad,
pici kis száj tátva marad
ajtó nyílik, nagy szél süvít
Nap-szemére mosolyt kerít.

Szikrázó fény, hóföregteg
öreg szemben nagy szeretet
szakáll, bajusz, mint a hó -
kerülj beljebb, Télapó!

Hegyek ormán...

Hegyek ormán,
templom tornyán
hópárnában harang szólván
messzehangzó szép üzenet:
kacagjatok, örvendjetek,
Meváltótok megszületett!

Karácsonyköszöntő

Szép Karácsonyt,
kedves-mókást
füles nyuszt, ravasz rókát
tisza szívet, vidám lelket
világ-széles szeretetet
leborulva dicséretet
gyermekszemnek bő Életet!

Kicsi falut
kicsi kunyhót
kicsi jászolt
illatozót
puha szalmát
lágy takarót
édes danát
elaltatót.

Újévre

naptár fordul
fagy csikordul
eresz alatt
csepp lecsordul
itt az idő - hol az idő
tavaszváró új esztendő!

Karácsonyra (Betlehemes ének)

Üdvözlégy, Jézusunk
Szeretett Pásztorunk
Csak Téged hallgatunk
Egyetlen vigaszunk

Te szavad vezérünk
Nélküled nem élünk
Tebenned remélünk
Rád bízunk életünk

Szenteld meg ünnepünk
Ma este légy velünk
Hozzád száll énekünk
Kegyelmes Istenünk

Terítve asztalunk
Mind Feléd fordulunk
Elébed indulunk
Mégváltó Krisztusunk!

Gyermekmosoly

Rucanóta

Ruca, ruca, kerge ruca,
Ez nem a rét, ez egy utca!
Ruca, ruca, kerge ruca,
Mit keresel a faluba'?

*Mit keresek, mit keresek?!
Fészke, párom mind elveszett!
Patakon át, mocsáron át
Vércse árnya felettiünk járt -
Szétszaladtunk, ki merre lát.*

Ruca, ruca, szegény ruca,
Gyere beljebb az udvarba.
Megetetlek, megitatlak,
Minden jóval megtartalak.

Együtt megyünk el a rétbe
Fészke, párod meglelésre.
Bejárjuk a nádat, berket,
Megvizslatunk minden kertet.

Ruca, ruca, szegény ruca,
Gyere beljebb a pitvarba.
Jóféle mag készen neked,
Megtöltheted a begyedet.

Ruca tipeg, varjú károg,
Szomszéd kacsá estét hápog.
Lement a nap, elült a szél,
Csillagokkal békesség kél.

Szegény ruca a konyhában
Tityeg-totyog magányában,
Elpihent már künn az élet,
Álmodik virágos rétet.

Madarének

Kedves madár, röpke madár
szép szárnyával fészke-re száll
csipent egyet, csipent kettőt
csipent sokat - tizenkettőt.

Fiókákhoz imígyen szól:
„Tollas babák, kis szentjeim!
gyönyörködnek mind szemeim
pelyhes begyek, apró szárnyak
fennen hangzó éhes szájak!

Csak türelem, csak türelem,
sok-sok kukac jött ma velem
kukac-mama bánatára
pelyhes csibék kis szájába.”

Pelyhes csibék nyakuk nyújtják
jó részüket mind megkapják
Madár Mama kedvvel nézi,
mint pihegnek csemetéi.

S amikor már mind elfogyott,
egy szem kukact egy sem hagyott,
pelyhes fejük el-eldugják,
betakarni maguk hagyják.

*Fészke alja puha szalma
madár család éj-nyugalma...*

Gólyanóta

Koty, koty, koty - a Tyúkanyó körbekémlel.
Toty, toty, toty - a Tyúkanyó körbejár.

Emitt semmi, amott semmi -
Hol a veszély, hol a baj?
Hol van az a rossz karvaly?!

Óriás árnyék, csőr-torony,
Madár ez vagy őrtorony?!
Tyúkanyó csak nézi, nézi -
Nem karvaly az - Gólya Néni!

Cica-iskola

Weöres Sándor nyomán

Egyszer volt egy nagy csoda,
neve: Cica-iskola.
Aki szépen nyávogott,
mind oda járhatott.

Jól ment ott az írás,
és jól a számolás,
a dolgozat lett szép
macskakaparás.

De mindenek előtt
azt kellett jól tudni,
hogy lehet egeret
ravaszul megfogni.

Énekóra is volt
a Cica-iskolában,
versengtek a cicák
kedves nyávogásban.

De mikor az idő
a vizsgákra jutott,
apraja és nagyja
mélyen elhallgatott.

Behúzták fülüket,
reszketett a bajúsz,
egy sem tudta, szegény,
hogy milyen tételt húz.

De a tanító úr
maga is volt diák,
emlékezett arra,
milyen az a világ.

Kedvesen mosolygott
a megrettent cicákra:
*Mind megfeleltetek
a Cica-iskolába!*

Medve Koma kalandjai

Méz, méz, törökméz
Medve Koma, hová mész?
Erdő mélyén, fa odvában
rejtezik a finom méz!

Körbejárom, megdézsmálom
maradékot zsákba hányom
szedem lábam, haza futok
várnak már a kicsi bocskok.

Falánk volt a Medve Koma
piros orral cammog haza
dohog, morog, gyomra korog
méregtől a szeme forog.

Haza térve, Medve Mama
Medve Komát csak faggatja:
Édes párom, Medve Koma!
merre jártál az éjszaka?

Ravasz róka barlangjában,
boroshordók árnyékában?
cifra népség cifra helyén,
mulattatok vidám-henyén?

Medve Koma morcan hallgat
vizes kendő orrt takargat
szemöldökét összevonja
bölcs intelmét előadja:

Erdő mélyén, fák odvában
mérges népség lakik - láttam!
Zúgnak, döngnek, agyon csípnek
orrom tanú - neki hisztek!

Falu szélén, tanyaházban
ajtója-sincs nagy pajtában
telis-teli mézes bődön
alszik csendben lenn a földön.

Azt kell fogni, azt elhozni,
lábat szedni, elosonni
itthon aztán vígan élünk,
mézet eszünk, amíg élünk!

Hangya Tóni

Kövek hátán, kéreg alatt
hangya-népség hova szalad?
mit cipelnek erre-arra? -
szorgalmas a hangya-fajta.

De bizony a Hangya Tóni
szeret ám ő lígni-lógni
félre állni, pihengetni
nehéz terhet jól letenni.

Fa tövében heverészni
szorgos munkát lustán nézni
hívó szóra nem felelni
sok kifogást mindig lelteni.

„Fogja csak más, engem hagyjon
alvásomban ne zavarjon!
Minek ágat odébb tolni?”
így nevet a Hangya Tóni.

Hangya-sereg morcan nézi
öregebbje szépen kéri:
„Gyere, Tóni, segíteni,
télre kell ezt mind gyűjteni.

Amikor kint hóföregteg,
ágak között szél tekereg
ha nem gyűjtünk, éhen vagyunk
hónapszámra koppan hasunk.

Gyere hamar, Tóni gyerek,
teljenek meg a szekerek
húzzuk gyorsan hangya-házba,
ami nem fér, a padlásra!”

Hasztalan szó minden intés,
kiabálás, szelíd kérés
Hangya Tóni rá se figyel,
minden szóra jól megfelel.

„Ne nevéssél, Hangya Tóni!
nem szép dolog lígni-lógni
nem segítesz, éhen maradsz,
tél idején messze szaladsz!”

Eljött a tél, hófergeteg,
Hangya Tóni csak kesereg
vándorbottal a kezében,
bűnbánattal a szívében.

Szánja-bánja lustaságát,
bezzeg vinné másik zsákját
csengő havat búsan nézi,
orra hegye földet éri.

Így vándorol árkon-bokron
hétköznapi és vasárnapon
nyár melegét visszavárja -
hideg télben legszebb álma.

Altató

Tiszta Hold, csendes Szél
éj sötétje táncra kél
tündér szárnyán itt terem...
Aludj, aludj, Gyermekem...

Fényes Hold, kedves Szél
halld hát kicsim, mit mesél:
„Túl hegyeken, túl tengeren
birodalmát tündéreknek, ott lelem...”
Aludj, aludj, Életem...

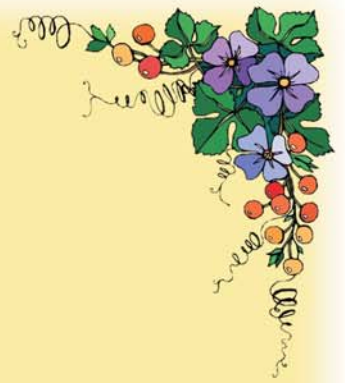
Gyémánt Hold, könnyű Szél
ülj hátára és ne félj
szálljunk együtt messze, el...
Aludj, aludj, Kedvesem...

Csendes álmod, ó, be jó
vigyázzon rád Hold Anyó!
Kicsi szemed csukva már
selyem-lelked messze jár...

Piros ajkon álom kél...
röpítsd messze, pajkos Szél!
lássa mind, mit látni kell,
Tündérország oly közel...

Szállj, szállj, messze szállj
siess, Gyöngyöm, meg ne állj
szerelemre, boldogságra
új hazádban rátalálj...

Aludj, aludj, Gyermekem...
Aludj, aludj, Mindenem...
Aludj, aludj, Kedvesem...
Aludj, aludj, Életem...

Hold Anyó meséi

Patak partján, rétek alján
lepkeszárnyon szállni jó
gyere te is, repülj velem
kedves-kerek Hold Anyó!

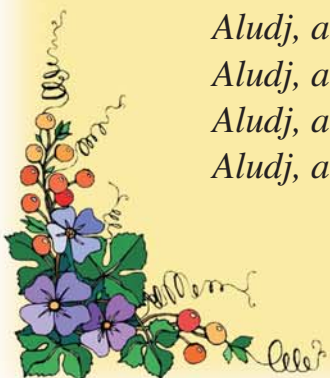
Szemed csillan patak vizén
táncra perdül mind, ki jó
gyere közénk, táncolj velünk
bűvös fényű Hold Anyó!

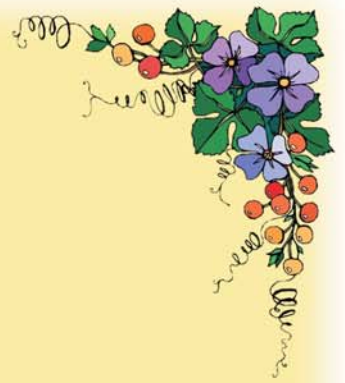
Édes szellő, röpke árny
kacagó szép szivárvány
ugye látod, milyen jó
szép a világ, Hold Anyó!

Megölellek, megszeretlek
soha többé nem engedlek
életem vagy, ó be jó
kedves öreg Hold Anyó!

Álmos szemek le-le csukva
mécnes lángja girbe-gurba
ágyba menni volna jó
jó éjszakát, Hold Anyó!

Göndör mosoly, kicsi kéz
Álomország, szép, de szép!
Ó be jó, ó be jó,
mosolyog a Hold Anyó!

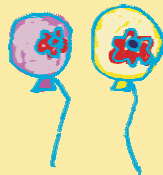

Az elveszett gyerek

„Szedte-vette, teremtette!
hova lett a rossz gyereke?!
pince, padlás átkutatva,
merre jár az istenadta?”

Mezón, réten, erdőszélen
madárlakta cser völgyében
hol vagy, rosszcsont, hol vagy, gyerek?
hasztalan bújsz, érted megyek!”

Láb lejárva, cipő szakad
falu népe szerte szalad
keresi mind, aki élő:
„Vásott kölök, gyere elő!”

Idő halad, nap elszalad,
estre érvén remény apad
édesanyja sírva kéri:
„Kis gyermekem, egyetlenem,
gyere elő, szép szerelmem!”

Hazavonul fáradt népség
bús arcokon sóhaj, kétség
asztal mellett édesanyja
egy szem fiát úgy siratja.

Apró lábak lépte topog
szedte-vette előtötyög
anyja, apja hozzá futnak
könnyeken túl nem is jutnak.

„Kerestünk a világ végén
országúton, falu szélén
kopogtattunk földet, falat
egész falu összeszaladt.

Nem találtunk, szedte-vette
hol voltál, hát, rossz gyereke?”
Piros arcon mosoly fakad:
Hol voltam, hát?! Az ágy alatt!

Pletykás Bori

Falu végén, erdő szélén
kedves család lakik békén
papa, mama, s lányuk, Bori,
Bodri kutya, a kunkori.

Rendben menne minden dolog
házuk népe lenne boldog,
ha a Bori jámbor lenne,
más dolgával nem törődne.

De a Bori nem az' fajta
nem oly jámbor, mint az anyja
ki-ki tekint kapun túlra
el-el kószál országútra.

Mindent megnéz, tudni akar,
meg is kérdez mindent hamar
hogyan mi az a mind, lássuk, íme,
min mosolyog Bori szíve.

Kérdezi a kicsi Bori:
„Szomszéd néni mér kövér?
És a Pali mér zsugori?”
Kérdezi a kicsi Bori.

„János bácsi, Kovács gazda,
Mér mentek ők későn haza?
Arcuk piros, orruk dagadt,
Hát kabátjuk, az hol maradt?”

Szomszéd Julcsa mér rikácsol?
És az ura mit kopácsol?
Disznóólat, akasztófát?
Mire szánja szegény Julcsát?”

Iskolából hazatérve
kérdéseknek nincsen vége:
„Kétszer kettő miért húsz?
Csuklik-e a csuklós busz?”

Anyja inti szépen-csendben:
„Bori lányom, kicsi kincsem,
Ne törődj az utca-néppel,
végezz inkább a leckéddel!”

De a Bori, jaj, nem érti
egyre csak az utcát nézi
maga dolgát hanyagolja
tankönyveket félre rakja.

„Meglásd, Bori, nem lesz így jó,
kiszólít majd a tanító
mit mondasz el feleletnek,
ha komolyan megkérdeznek?”

Bori arca mosoly-széles
tudván, hogy ő sose vétkes
szereti az anyja-apja,
kiszalad hát az udvarra.

Bodri kutya a nyomába'
együtt mennek az utcára
éppen jön a Kovács gazda
most pedig nincs cipő rajta.

Bori szája tátva marad,
Kovács gazda hogy elhalad
nincs ideje soká nézni,
szalad nyomban megkérdezni:

„Megint láttam Kovács gazdát,
hol hagyta el a topánját?
mi lesz, hogyha számon kérik,
Marcsa keze mind eléri?”

Anyja nézi kedves szemmel
anyai-nagy szeretettel
kezét tárja Bori felé
pletykás lányát megölelé...

Mese, mese, mátká

Mese a kis nyusziról és a rókáról *Hogyan lett a kis nyusziból gyönyörű pillangó?*

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy kerek erdő. Ebben az erdőben lakott sok-sok mindenki, békességben, fűből, fából, nádból, szeretetből épített házakban. Mindegyik ház között a legnagyobb az erdő közepén állt. Itt dolgozott sok szorgalmas kis lakó, cica, kutya, nyuszi, róka és még mindenféle erdőlakók. Ki ezt csinált, ki azt, mindegyiknek megvolt a maga dolga, mint annak a kis szürke nyuszinak is, aki az erdő pénzügyeit intézte. Leveleket írt, nyomtatványokat töltött ki, táviratokat küldött, telefonált és még sok minden mást is csinált.

Dolgozott a Kis Nyuszi egész nap, s még este és éjjel is, mintha soha sem akart volna elfogyni az a sok papír. Ez így ment napról napra, évről évre. Felfigyeltek erre mások is, de különösen a Róka, aki régóta ismerte a Kis Nyuszit. Gyakran találkoztak, sokat beszélgettek mindenféléről. Nem lesz ez így jó, gondolta a Róka, a Kis Nyuszi csak dolgozik, egyre sápadtabb, nincs semmire ideje, s mire eljön a hétvége, már alig lát, olyan fáradt. Nagyon sajnálta, szeretett volna segíteni rajta. Mindenfélét javasolt, többféleképpen próbálkozott, eredménytelenül. De nem adta fel.

Egyik nap délután odament a Kis Nyuszihoz, aki akkor is hegynyi papír közt keresgélt, és így szólt hozzá:

- Figyelj csak, Kis Nyuszi, van egy ötletem!

A nyuszi mosolyogva fordult a Róka felé, mert tudta, hogy most valami jó következik, mint mindig, amikor a Rókával beszélgetett.

- Igen? - s nagy szemekkel várta a választ.

- Rendezzünk futóversenyt! Van egy pár tábla csokoládém. Eredetiek, Tündérországból! Aki győz, azé lesznek a csokik.

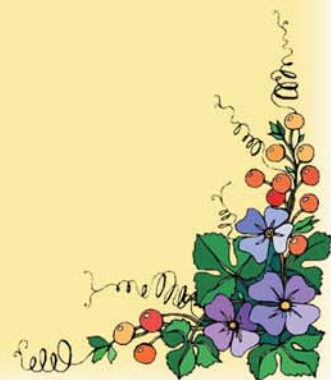
- Ó, csokoládé..., Tündérországból... - a Kis Nyuszi elnézett valahova messze, mintha angyalszárnyai nőttek volna a csokiknak, s egyenesen feléje repültek volna.

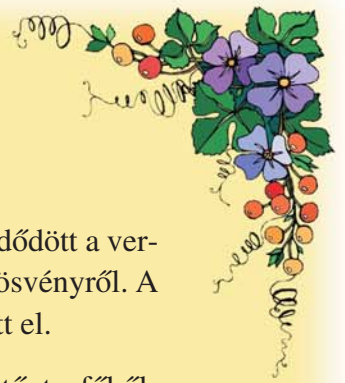
- Menjünk! - mondta, s már ugrott is fel, otthagya papírokat, nyomtatványokat, telefont, íróasztalt.

Kimentek a nagy ház elé, az erdőbe. A nyuszi megkérdezte:

- Merre fussunk, Róka?

- Majd meglátod, csak maradjunk mindig a nagy ösvényen.

- Jó - felelte a nyuszi. Egymás mellé álltak, s az első madárfütyre elkezdődött a verseny. A Kis Nyuszi a Rókát figyelte, merre megy, nem tér-e le valahol az ösvényről. A Róka pedig maradt a megkezdett úton, mert az a nyuszi háza előtt vezetett el.

Nem kellett sokáig futniuk, a Kis Nyuszi nem lakott messze. Amikor feltűnt a fűből-fából épített nyuszilak, a Róka kissé hátramaradt, hogy a nyuszi legyen a győztes.

Így is lett. Egyszer csak ott álltak a kapuban, s a Kis Nyuszi hirtelen nem értette, hogyan is került haza. De nem is gondolkodott rajta, hanem vidáman felkiáltott:

- Én győztem, Róka, enyéme a csokik!... Németországból! - tette hozzá álmodozva.

A Róka kissé távolabb állt, s nagy-nagy szeretettel nézte a nyuszi örömét.

- Természetesen, Kis Nyuszi, de talán menjünk beljebb.

A Nyuszimama és a Kis Nyuszi húga nagyon meglepődtek, amikor ilyen korán látták belépni őket.

- Mi történt, Kis Nyuszi? - kérdezte a Nyuszimama.

- Futóversenyt rendeztünk a Rókéval és én győztem, enyéme a csokoládék, amiket a Róka hozott Németországból! - újságolta lelkesen a Kis Nyuszi, és szinte repkedett a boldogságtól.

- Hát akkor foglaljatok helyet, gyermekeim - mondta a Nyuszimama.

Mindnyájan letelepedtek a nagy asztal köré, a Róka elővette a csokoládékat és odaadta a Kis Nyuszinak. Ő csak nézte, magához szorította őket, mintha soha nem akarná kiengedni a kezéből.

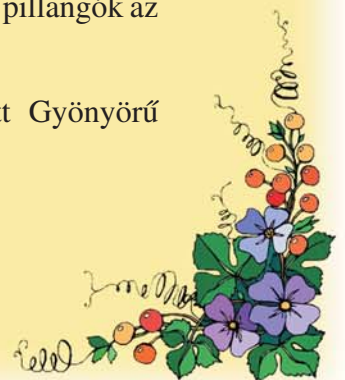
- Talán kóstoljuk meg... - mondta a Nyuszimama.

- Igen, kóstoljuk meg! - a Kis Nyuszi kibontotta az egyiket és senkivel sem törődve, elkezdte enni. Nyuszimama hálásan nézett a Rókára, mert megértette, hogy miért is rendezte ezt a futóversenyt.

A nyuszicsalád élénk beszélgetésbe kezdett, mint régen, és észre sem vették, amikor a Róka magára hagyta őket.

Ettől kezdve a Kis Nyuszi élete megváltozott, nem maradt ott késő éjszakáig dolgozni, a sápadtság lassan eltűnedezett az arcáról, nagyon sokat nevetett, s amikor ment valahova, papírokat lobogtatva, szinte nem is lépett, hanem repkedett, mint a pillangók az erdőszéli réten.

Hamarosan új nevet adtak neki az erdő lakói: Kis Nyuszi helyett Gyönyörű Pillangónak hívták.

Mese a szegény emberről, aki igazgyöngyöt talált

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy kerek erdő és az erdő közepén egy fából épített takaros kis kunyhó. Ebben lakott egy szegény ember csendben, békében, szeretetben. Járt az erdőt, beszélgetett az állatokkal, meghallgatta, hogy mit mondanak a bokrok és a fák, s a szél zúgásából a messzi földek híreiről is értesült. Ügyes kezű volt a szegény ember, Isten meleg szívvel és nagyszerű tehetséggel áldotta meg. Felismerte a fában a lelket, a kőben a szépet, s olyan gyönyörűséges dolgokat készített-faragott, hogy csodájára járt az egész világ. Mindenki szerette, az erdő lakói mindennapi vendégei voltak, de ő mégis magányos volt, mert nem volt társa.

Gyakran bejárt az erdőszéli faluba, vitte portékáit a vásárba, házakhoz vagy csak úgy; asztalokat, székeket, mindenféle bútorokat, cifra faragványokat. Kedvében járt fiataloknak és öregnek, portékáival megörvendeztetett kicsiket és nagyokat egyaránt.

Történt egyszer, hogy egy hosszú nap után estefelé, amint ment haza a szegény ember, látta, hogy a falu szélén gyerekek játszanak. Színes üveggolyókat dobáltak, kicsiket, nagyobbakat, kereket, tojás alakút, kinek milyen volt. Aki a legmesszebbre tudta gurítani, az lett a győztes. Gurultak a golyók, melyik messzebb, melyik közelebb; a lemenő nap átsütött rajtuk, szivárvány-fényt szórva az izgalomtól kipirult kis arcokra.

Megállt a szegény ember, kissé távolabb a gyerekektől, és figyelte játékukat: együtt örült a győztesekkel, együtt szomorkodott a vesztesekkel.

Amikor mindenki elgurította a saját kis golyóját, nagy sivalkodással odaszaladtak megnézni az eredményt. Lehajoltak, komolyan tanulmányozták a golyók helyzetét, körbejárták őket, hogy biztosan megállapítható legyen: ki a győztes. Egyszer csak az egyik gyerek felkiáltott:

- Új golyót találtam! Új golyót találtam! - s túl a legmesszebbre gurult golyón, felszedett a földről egy szürkés-barnás földdarabot. A többiek köréserglettek, de a lelkesedést hamarosan csalódás váltotta fel. Körbeadták a szerzeményt, nézegették, vakargatták, dörzsölgették, hátha előbukkan a csillogó üveg, de mindhiába, az maradt csak szürke és piszkos, amint volt.

- Nem ér ez semmit! – mondott véleményét az egyik és még legyintett is hozzá.

- Lehet, hogy nem is üveg, hanem csak egy darab kő - így a másik. Végül ledobták a földre, s a szélén álló odébbbrúgta, úgyhogy a kis szürke földdarab belegurult az útszéli tócsába. A gyerekek visszatértek a játékhoz, és már el is feledték a furcsa felfedezésüket.

Látta mindezt a szegény ember, s mivel nagy szíve volt és messze látó lelke, tudta, hogy a sár kemény kérge mögött mindig valami szép és nemes dolog rejlik.

Odaballagott a tócsához, óvatosan felemelte a golyót, s érezte, hogy a kéreg vastag és érdes. Nézegette ő is, forgatta a kezében, és láss csodát!, ahogy az ide-oda gurult a szegény ember tenyerén, a sárkéreg apró repedésein át megcsillant a napsugár és az egyre gyengülő napfényt ezerszeresen verte vissza. Átmelegedett a szegény ember szíve, mert érezte, hogy kincset talált: a sár mögött igazgyöngy lapul. „Majd otthon letisztítom.” - gondolta s óvatosan kabátzsebébe csúsztatta a gyöngyöt.

Este volt már, mire hazaért. Az erdő elcsendesedett, a szél megbújít az öreg fák odvában. Lámpát gyújtott a szegény ember, tiszta terítőt tett az asztalra, szerzeményét kitétte az asztal közepére és vacsorát készített magának. Vacsora után a lámpa fényénél alaposabban megnézte a kis szürke golyót, kapargatta a kemény kérget, de teljesen megtisztítani nem tudta.

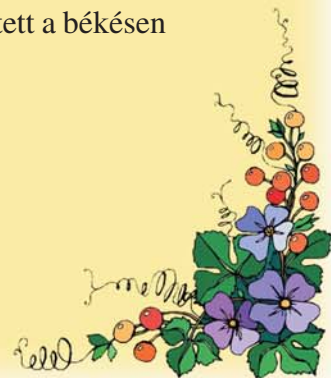
Későre járt, a szegény ember fáradt volt az egész napi gyaloglástól, lefeküdni készült. „Holnap, napvilágnál talán sikerrel járok.” - gondolta. Visszatette a gyöngyöt asztal közepére, s kicsit szomorú volt, mert érezte, hogy a kis gyöngy is szomorú, ott belül, a szíve mélyén. Vigasztalta is azonnal, eképpen:

*Gyöngyöm, Gyöngyöm, drága Gyöngyöm,
Gyöngy-orcádról hol az öröm?
Homlokodon mér van ború,
Két gyöngy-szemed mér szomorú?
Babusgatlak, szeretgetlek,
Minden szépet eléd teszek...*

*Aludj, aludj, drága Gyöngyöm,
Gyöngy-orcádon lesz majd öröm
Múlik az éj, elszáll a rossz,
Holnapra már ragyogni fogsz!*

A szegény ember eloltotta a lámpást és nyugodt, békés álomba merült. Tudta, hogy ma történt valami, és ami történt, az jó.

A kis gyöngy szíve pedig, ahogy hallgatta a szegény ember vigasztaló szavait, megtelt meleggel, reménnyel és boldogsággal. A szegény ember már aludt, amikor a kis gyöngy elkezdett sírni, könnyei végigfolytak a megkeményedett kérgen és elolvasztották azt. A sár lassan lefolyt a terítőre, de nem piszkította be, mert azonnal eltűnt a semmibe, mintha nem is lett volna. S mire a kis gyöngy könnyei elapadtak, már semmi nem volt hajdani börtönéből, csak a hótiszta terítő és a földöntúli ragyogás, amely tiszta lelkéből fakadt, s betöltötte az erdei gunyhó kis szobáját, és tündér-fényt vetett a békésen alvó szegény ember arcára.

Hogyan lett az igazgyöngyből gyöngyvirág?

Úgy, Kedveseim, hogy Isten egyszer régen lejött a földre körülnézni, és eljátszogatott a szép igazgyöngyökkel. Becézgette, fényesítgette őket, kérdezgette, hogy érik magukat a földön. De a gyöngyök bizony nem feleltek semmit. Isten gondolkodott egy kicsit, hogy mi lehet ennek a nagy hallgatásnak az oka, s hamarosan rájött: a gyöngyök azért nem szólnak, mert ők csak egyszerű kis gyöngyök, akik nem tudnak növekedni, felmelegedni, mosolyogni, s beszélni sem, mert nincs bennük Élet. Fogta hát Isten a gyöngyöket, rájuk emelte szelíd szemeit, Életet lehelt beléjük, hogy érezni tudjanak, majd szétszórta őket a földkerekségen és azt mondta nekik: „Szaporodjatok és sokasodjatok! Borítsátok be fényetekkel a mezőket, melegítsétek fel tüzetekkel az emberek szívét, gyönyörködjenek mosolyotokban, szeressen titeket minden élő, az erdők, mezők vadjai, az ég madarai és az emberek az egész földön.” A gyöngyök pedig jó földbe hullottak, ott gyökeret eresztettek, s minden gyöngyből egy-egy szép gyöngyvirág lett Isten és az egész világ örömére.

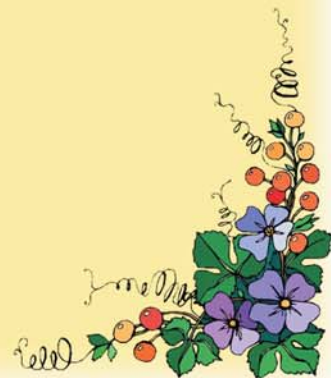
Isten - látván, hogy milyen szépséget alkotott - örömében táncra perdült és így énekelt:

*Örülök, ha ragyog a nap,
Örülök, ha felhő-borús,
Hegyek csúcsa köd-koszorús
Édes-kedves szép világ,
Gyöngyből lett a gyöngyvirág!*

*Villám csapkod, ég morajlik,
Dörgő hangja messze hallik
Záporeső, szivárvány,
Eső után csalogány
Édes-kedves szép világ,
Gyöngyből lett a gyöngyvirág!*

A gyöngyvirágok vele énekeltek, csilingelve táncoltak és olyan szépen mosolyogtak, ahogy csak Isten boldog teremtményei tudnak mosolyogni.

Így teremtette Isten a gyöngyvirágokat.

Itt a vége!

Fuss el véle!

Pécs, 2004

Copyright © Óri István, 2004

Minden jog fenntartva.

*E kiadvány egészének vagy részeinek
bármilyen formában történő reprodukálása
kizárólag a szerző engedélyével.*

Elérhetőség:

betuvilag@gmail.com